

Sygn. akt VII U 1824/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Aleksandra Obidzińska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2015 r. w Warszawie

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 29 sierpnia 2012 r. znak: (...)

1. odrzuca odwołanie w części dotyczącej żądania uwzględnienia nagrody z zysku za 1982 rok w podstawie wymiaru świadczenia oraz w części dotyczącej żądania uwzględnienia okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przy obliczaniu wysokości świadczenia,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie,
3. zasądza od Z. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1824/12

UZASADNIENIE

W dniu 08 października 2012 r. **Z. K.** wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...), mocą której organ rentowy dokonał przeliczenia przysługującego ubezpieczonej świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru renty, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, przy uwzględnieniu wskaźnika podstawy wymiaru w wysokości 60,90%. Podstawa wymiaru świadczenia została obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 60,90% przez kwotę bazową, tj. 2.059,92 zł i wyniosła 1.254,49 zł. Z kolei do ustalenia wysokości świadczenia, organ rentowy uwzględnił 15 lat i 5 miesięcy okresów składkowych, 5 lat i 1 miesiąc okresów nieskładkowych oraz 4 lata i 6 miesięcy okresów uzupełniających. Świadczenie po waloryzacji od dnia 01 marca 2012 r. wyniosło 1.603,24 zł (decyzja z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...)) wraz z załącznikami k. 4-8 a.s.).

W uzasadnieniu swego stanowiska ubezpieczona podniosła, że ww. decyzja jest niegodna z prawem i stanem faktycznym. W treści odwołania, Z. K. wywiodła kwestię nieprawidłowo ustalonego stażu pracy, albowiem organ rentowy nie uwzględnił na jej korzyść wszystkich okresów składkowych, jak również nagrody z zysku za rok 1982 wypłaconej w 1983r. w kwocie 4.781 zł, co spowodowałoby wzrost wskaźnika za rok 1982 w wysokości 3,42%. Wskazała, iż jej stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 31 maja 2007 r., natomiast okres pobierania przez nią renty w czasie zatrudnienia od dnia 14 lutego 2007 r. do dnia 31 maja 2007 r. został pominięty przy naliczaniu wysokości świadczenia. Podkreśliła także, że organ rentowy do dnia dzisiejszego nie uwzględnił zaświadczenia z dnia 09 lutego 2004 r., znak: (...), które zostało złożone przez nią w dniu 30 marca 2007 r. wraz z wnioskiem o przyznanie renty, dotyczącego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, tj. okresów ubezpieczenia od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r., w którym należne składki były odprowadzane do ZUS i okresu od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000 r., w którym należne składki były odprowadzane do KRUS. Wobec powyższego, w ocenie odwołującej, okresy opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne rolników przewidziane w odrębnych przepisach powinny być uwzględnione przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołująca zwróciła także uwagę, iż na mocy wyroku Sądu I instancji z dnia 21 marca 2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VII U 984/08 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 07 grudnia 2011 r. wydanego w sprawie o sygn. akt III AUa 932/11 zalecono wystąpienie z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości świadczenia rentowego odnośnie nagrody z zysku za rok 1982. Pomimo tego, jej wystąpienia do organu rentowego o rozpatrzenie powyższej kwestii, zgłoszonej w pismach z dnia 10 maja 2011 r. oraz z dnia 16 kwietnia 2012 r. nie zostały rozpoznane. Na tej podstawie odwołująca zwróciła się o zmianę zaskarżonej decyzji i ponowne przeliczenie wysokości przysługującego jej świadczenia z uwzględnieniem powyższych okoliczności (odwołanie z dnia 08 października 2012 r. k. 2-3).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 listopada 2012 r., **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w części dotyczącej uwzględnienia w podstawie wymiaru świadczenia nagrody z zysku za rok 1982 oraz uwzględnienia przy obliczaniu wysokości świadczenia okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników. W tym względzie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona toczyła już z organem rentowym spór o uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia nagrody z zysku za rok 1982. Kwestia ta została rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2012 r., w sprawie o sygn. VII U 894/11, od którego odwołująca złożyła apelację. Obecnie sprawa ta toczy się w Sądzie Apelacyjnym III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. akt III AUa 2487/12. W dalszej kolejności, organ rentowy podkreślił, że również kwestia dotycząca uwzględnienia przy obliczaniu wysokości świadczenia okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym rolników została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 3054/12.

Odnosząc się natomiast do żądania ubezpieczonej odnośnie uwzględnienia w podstawie wymiaru renty kwot wypłaconego jej z tego tytułu świadczenia w okresie zatrudnienia, organ rentowy podniósł, że pojęcie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe dotyczy osób, które opłacają składkę na takie ubezpieczenie. Jednakże, zarówno art. 6 i 7 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121) nie przewidują zaliczenia do ich kręgu osób, które mają ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy nie stanowi bowiem tytułu ubezpieczeń emerytalno-rentowych, gdyż od tego świadczenia nie są odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne. W związku z powyższym organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (odpowiedź na odwołanie z dnia 15 listopada 2012 r. k. 10 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 01 grudnia 2014 r., stanowiącym uzupełnienie stanowiska odwołującej zaprezentowanego w odwołaniu, ubezpieczona Z. K. dodała, że do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty, ZUS przyjął zaniżoną wartość kapitału początkowego w decyzji z dnia 29 września 2006 r., znak: (...) W ocenie odwołującej, do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty – zgodnie z przepisami obowiązującymi od dnia 01 października 2013 r., zmieniającymi sposób ustalenia kapitału początkowego, organ

rentowy winien uwzględnić nowy wyższy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego (pismo procesowe odwołującej z dnia 01 grudnia 2014 r. k. 87-89 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. K., ur. (...), w okresie od dnia 01 sierpnia 1974 r. do dnia 31 sierpnia 1994 r. była zatrudniona w Biurze (...) w W. na stanowisku pomocy technicznej i asystenta, gdzie w okresie od dnia 20 sierpnia 1982 r. do dnia 30 września 1984 r. przebywała na urlopie wychowawczym oraz od dnia 29 maja 1985 r. do dnia 30 maja 1994 r. korzystała z kolejnego dłuższego urlopu wychowawczego w związku z koniecznością sprawowania opieki nad chorym dzieckiem. W okresie od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. oraz od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000 r. odwołująca podlegała ubezpieczeniu społecznemu rolników, natomiast od dnia 01 lutego 2000 r. do dnia 31 maja 2007 r. pracowała w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. na stanowisku gospodarza domu. W tym okresie od dnia 17 czerwca 2006 r. do dnia 15 grudnia 2006 r. pobierała zasiłek chorobowy, a od dnia 16 kwietnia 2007 r. do dnia 11 maja 2007 r., w związku z dalej trwającą niezdolnością do pracy, pobierała wynagrodzenie za czas choroby (informacja o składkach na ubezpieczenie emerytalne za 2007 r. k. 3, zaświadczenie KRUS z dnia 24 marca 2011 r. k. 4, wniosek o potwierdzenie ubezpieczenia z dnia 17 maja 2011 r. k. 20, zaświadczenie z dnia 14 listopada 2007 r. k. 26, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 28, zaświadczenie k. 29, zaświadczenie z dnia 25 października 2007 r. k. 30, legitymacja ubezpieczeniowa k. 31-34, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 35-37 a.r.).

W 1982 r. Z. K. uzyskała nagrodę z zysku w kwocie 4.781,00 zł, która została jej wypłacona w 1983 r. Nagroda ta została wpisana do książeczki ubezpieczeniowej odwołującej. Natomiast pracodawca odwołującej, tj. Biuro (...) S.A. w W. nie odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne od tej kwoty. Był pracodawca odwołującej się w piśmie z dnia 16 maja 2011 r. poinformował ją, że nagroda z zysku za rok 1982 nie podlegała składce na ubezpieczenia społeczne, ponieważ w tym czasie od wypłacanych nagród z zysku składki nie były naliczane, ani przekazywane do ZUS. Do podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne wypłacane nagrody z zysku w przedsiębiorstwach państwowych weszły dopiero od 1990 r. (zaświadczenie z dnia 16 maja 2011 r. k. 22, pisma z dnia 16 maja 2011 r. k. 23-24, legitymacja ubezpieczeniowa k. 31-34 a.r.).

W dniu 29 listopada 2006 r. Z. K. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o przyznanie na jej rzecz prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu badania stwierdził, że Z. K. jest niezdolna do pracy i w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy powinno być jej przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres dwóch miesięcy. Wobec powyższego w dniu 31 stycznia 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję przyznającą Z. K. świadczenie rehabilitacyjne od dnia 16 grudnia 2006 r. do dnia 13 lutego 2007 r. Z. K. w dniu 14 lutego 2007 r. skierowała do organu rentowego kolejny wniosek o świadczenie rehabilitacyjne. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona jest niezdolna do pracy, lecz nie zachodzą podstawy do przyznania jej świadczenia rehabilitacyjnego. W związku z tym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 13 lipca 2007 r. odmówił Z. K. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z powodu stwierdzenia przez Lekarza Orzecznika ZUS, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy. Z. K. w dniu 26 lipca 2007 r. złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie jej sprawy. W dniu 06 sierpnia 2007 r. została poddana badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która wydała orzeczenie stwierdzające, że jest ona częściowo niezdolna do pracy do listopada 2007 r. W związku z powyższym decyzją z dnia 21 sierpnia 2007 r., znak: (...), organ rentowy przyznał Z. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, począwszy od dnia 14 lutego 2007 r., tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 30 listopada 2007 r. (wniosek o świadczenie rehabilitacyjne z dnia 29 listopada 2006 r. k. 2, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS k. 4, decyzja z dnia 31 stycznia 2007 r. k. 5-6, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 9, wniosek o świadczenie rehabilitacyjne z dnia 14 lutego 2007 r. k. 20, tom V a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 06 sierpnia 2007 r., decyzja z dnia 13 lipca 2007 r., znak: (...), decyzja z dnia 21 sierpnia 2007 r., znak: (...) k. 107 - załączniki do pisma z dnia 04 lutego 2015 r. k. 103 a.s.).

Z. K. odwołała się od decyzji z dnia 21 sierpnia 2007 r., znak: (...) . Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 29 października 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI U 79/07, zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i przyznał Z. K. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy, począwszy od dnia 16

grudnia 2006 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. złożył apelację od ww. orzeczenia. W wyniku apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 18 czerwca 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i oddalił odwołanie ubezpieczonej, a w uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy przyznał Z. K. najpierw świadczenie rehabilitacyjne na okres do dnia 13 lutego 2007 r., a następnie od dnia następnego świadczenie w postaci renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie mając wiedzy o przyznanym świadczeniu rentowym, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej świadczenie rehabilitacyjne na okres 6 miesięcy, poczynając od dnia 16 grudnia 2006 r. Tym samym na ten sam okres ubezpieczona miała przyznane dwa świadczenia, co jest niezgodne z przepisem art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 marca 2011 r., wydany w sprawie o sygn. akt VI U 79/07 k. 55-56 a.r.).

Decyzją z dnia 11 grudnia 2007 r., znak: (...), organ rentowy dokonał w stosunku do ubezpieczonej przeliczenia renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 14 lutego 2007 r., tj. od daty nabycia przez nią uprawnień do pobierania ww. świadczenia. Decyzja ta została zmieniona na mocy decyzji z dnia 04 lutego 2008 r. mocą której organ rentowy dokonał przeliczenia świadczenia poprzez przyjęcie, jako podstawy jego wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. z okresu od stycznia 1997 r. do grudnia 2006 r. W dniu 22 stycznia 2008 r. organ rentowy ponownie ustalił prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i przyznał je ubezpieczonej do dnia 31 grudnia 2008 r., natomiast w dniu 17 stycznia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przeliczenia podstawy wymiaru renty z 20 lat kalendarzowych wskazując, że ubezpieczona nie przedstawiła wynagrodzenia z dwudziestu, a jedynie z 19 lat. Powyższej decyzji odwołująca nie zakwestionowała. Jednocześnie w dniu 14 lutego 2007 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przedłużenie świadczenia rehabilitacyjnego, zaś w dniu 30 marca 2007 r. złożyła wniosek o przyznanie na jej rzecz renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy ustalił jednak, że ubezpieczona nie spełnia warunków do przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego, ale zachodzą podstawy do przyznania na jej rzecz renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego przyznał jej wskazane świadczenie od dnia 14 lutego 2007 r., którego waloryzacji dokonał na mocy decyzji z dnia 12 marca 2008 r. Następnie decyzją z dnia 25 marca 2008 r. zmieniono okres, z którego ustalono podstawę wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy i począwszy od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, tj. począwszy od dnia 01 lutego 2008 r. przeliczono świadczenie, przyjmując do ustalenia podstawy jego wymiaru, przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 marca 2011 r. k. 55-56 a.r., decyzja ZUS z dnia 11 grudnia 2007r., znak: (...), t. IV, k. 60-61, decyzja ZUS z dnia 25 marca 2008r., znak: (...), t. IV, k. 98-98v – akta rentowe stanowiące załącznik do sprawy o sygn. akt VII U 1812/14).

W wyniku rozpoznania złożonych przez Z. K. odwołań od decyzji organu rentowego z dnia 11 grudnia 2007 r., 22 stycznia 2008 r., 28 stycznia 2008 r., 12 marca 2008 r. oraz 25 marca 2008 r., Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 21 marca 2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 984/08 w pkt 1 umorzył postępowanie w zakresie, w jakim roszczenia zostały zaspokojone w toku postępowania, w pkt 2 zmienił decyzje z dnia 11 grudnia 2007 r., znak: (...), z dnia 22 stycznia 2008 r., znak: (...) i z dnia 04 lutego 2008 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał Z. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 marca 2007 r. do dnia 31 stycznia 2008 r. z uwzględnieniem kwoty bazowej w wysokości 2.059,92 zł, w pkt 3 przekazał do rozpoznania organowi rentowemu wniosek odwołującej z dnia 14 lutego 2007 r. o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, a w pkt IV oddalił odwołanie od decyzji z dnia 12 marca 2008 r., znak: (...) i z dnia 25 marca 2008 r. o tym samym znaku (wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 21 marca 2011 r. k. 55-56 a.r.).

Powyższy wyrok został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 07 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 932/11. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia, Sąd II instancji wskazał, że wniosek o uwzględnienie pełnego okresu składkowego, to w rzeczywistości żądanie wnioskodawczyni, aby przy obliczeniu wysokości renty z tytułu niezdolności do pracy jako okres składkowy uwzględniono okres podlegania ubezpieczeniom rolniczym od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. oraz od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000 r. Zważywszy, iż Z. K. przyznano okresową rentę z tytułu niezdolności do pracy, a wszczęty przez nią spór

dotyczy wysokości tego świadczenia, to bezzasadność jej roszczenia o uwzględnienie pełnego okresu składkowego, czyli obejmującego okresy pracy rolniczej, wynika z faktu, iż zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy emerytalnej, okresy wymienione ust. 1 pkt. 1 uwzględnia się także przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe ustalone na zasadach określonych w art. 5-7 są krótsze od okresu wymaganego do przyznania renty, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. Jednocześnie podniesiono, że art. 10 ustawy emerytalnej różnicuje znaczenie okresów pracy rolniczej w ten sposób, że przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również wskazane w punktach 1-3 okresy, traktowane jako okresy składkowe w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacało przewidziane w odrębnych przepisach składki, zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, uwzględnia się przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie uwzględnia się ich przy obliczaniu wysokości świadczenia rentowego. Dodatkowo Sąd Apelacyjny wskazał, że przewidziana w art. 56 ust. 3-6 ustawy instytucja zwiększenia emerytury za okres opłacania składek na Fundusz Emerytalny Rolników, Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników i ubezpieczenie emerytalno – rentowe rolników dotyczy emerytury, a nie renty z tytułu niezdolności do pracy i tym samym nie może być podstawą prawną żądania wnioskodawczyni (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 07 grudnia 2011 r. wydany w sprawie o sygn. akt III AUa 932/11 - k. 107 - załączniki do pisma z dnia 04 lutego 2015 r. k. 103 a.s., k. 214-220, t. V - akta rentowe stanowiące załącznik do sprawy o sygn. akt VII U 1812/14).

Wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 21 marca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 28 czerwca 2011 r., znak: (...), przeliczył Z. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 marca 2007 r. tj. od daty określonej w wyroku Sądu, do dnia 31 października 2012 r. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 60,52 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 2.059,92 zł, wyniosła 1246,66 zł, zaś po waloryzacji: od dnia 01 marca 2010 r. – 1.441,94 zł i od dnia 01 marca 2011 r. – 1.486,64 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił 15 lat i 5 miesięcy okresów składkowych; 5 lat i 1 miesiąc okresów nieskładkowych (nie więcej niż 1/3 składkowych) oraz 4 lata i 6 miesięcy jako uzupełnienie okresu brakującego do pełnych 25 lat. Wysokość świadczenia wyniosła 740,41zł. Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji (odwołanie, k. 1, decyzja ZUS z dnia 28 czerwca 2011 r., znak: (...), k. 7-7v – akta o sygn. VII U 1131/11).

Wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 894/11 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 24 maja 2011 r. przeliczającej rentę z tytułu niezdolności do pracy od podstawy wymiaru wyrażonej wskaźnikiem w wysokości 60,52% ustalonym od wynagrodzenia z 20 wybranych lat kalendarzowych w związku z uwzględnieniem w podstawie wymiaru wynagrodzenia z tytułu umów zlecenia, jak również od decyzji z dnia 24 sierpnia 2011 r. również przeliczającej świadczenie rentowe od podstawy wymiaru, której wskaźnik wysokości uległ podwyższeniu do 60,87% (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2014 r. wydany w sprawie o sygn. akt III AUa 2487/12 k. 53-66 a.s.).

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...) organ rentowy dokonał ponownego przeliczenia przysługującego odwołującej świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru renty, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, przy uwzględnieniu wskaźnika podstawy wymiaru w wysokości 60,90%. Podstawa wymiaru świadczenia została obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 60,90% przez kwotę bazową, tj. 2.059,92 zł i wyniosła 1.254,49 zł. Z kolei do ustalenia wysokości świadczenia, organ rentowy uwzględnił 15 lat i 5 miesięcy okresów składkowych, 5 lat i 1 miesiąc okresów nieskładkowych oraz 4 lata i 6 miesięcy okresów uzupełniających. Świadczenie po waloryzacji od dnia 01 marca 2012 r. wyniosło 1.603,24 zł (decyzja z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...) wraz z załącznikami k. 4-8 a.s.).

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 maja 2012 r. wydany w sprawie o sygn. akt VII U 894/11 został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 2487/12. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia, Sąd

Apelacyjny podkreślił, że obowiązująca do dnia 31 grudnia 1983 r. uchwała nr 158 Rady Ministrów z dnia 07 grudnia 1976 r. w sprawie składników funduszu płac stanowiła w § 4, że składnikami funduszu płac, są m.in. osobowy fundusz płac obejmujący różnego rodzaju wynagrodzenia wypłacane różnym zatrudnionym, wynagrodzenia z zakładowego funduszu nagród, z czystej nadwyżki w spółdzielniach i z funduszy o podobnym charakterze. Paragraf 5 uchwały RM nr 158 w poszczególnych punktach stanowił, jakie wypłaty pieniężne i wartość świadczeń w naturze zalicza się do osobowego funduszu płac, a kryterium kwalifikacji było to, na czym rzecz wypłaty te były dokonywane. I tak do tego funduszu były zaliczane wypłaty pieniężne i wartość świadczeń w naturze poczynione, między innymi, na rzecz pracowników z tytułu zatrudnienia na podstawie stosunku pracy. W myśl powołanego § 5 uchwały do osobowego funduszu płac zaliczane były w szczególności wypłaty wynagrodzeń i świadczeń wymienionych w załączniku nr 1 do uchwały. Załącznik ten stanowił wykaz składników wynagrodzenia i świadczeń zaliczanych do osobowego funduszu płac. W wykazie tym w pkt. I podpkt 1.2) wymieniono wynagrodzenia wynikające z podstawowych zasad wynagradzania, takich jak wynagrodzenia w czasowej i w czasowo-premiejowej formie płac (godzinowe, dniówkowe, miesięczne) łącznie z premiami przewidzianymi w tej formie płac, w tym premie i nagrody wypłacane z zysku, a w instytucjach artystycznych premie za poprawę wyniku finansowego. Sąd II instancji wskazał także, że bliższe określenie składnika funduszu płac w postaci wynagrodzenia z zakładowego funduszu nagród, z czystej nadwyżki w spółdzielniach i z funduszy o podobnym charakterze (§ 4 pkt. 6 uchwały) zawiera § 10 ww. uchwały. Stosownie do ust. 1 tego przepisu do wynagrodzeń z zakładowego funduszu nagród zaliczało się wypłaty nagród indywidualnych z tego funduszu. Nagrody te więc nie podlegały wliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, gdyż wypłacane one były spoza osobowego funduszu płac. Tworzenie zakładowego funduszu nagród przewidywała ustawa z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnych oraz mieszkaniowego (Dz. U. nr 27, poz. 150).

Powołując się na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny zaznaczył, że nagrody z zakładowego funduszu nagród w swym charakterze były najbardziej zbliżone do premii z zysku. Uzasadnione jest zatem stanowisko, że premie z zysku wypłacane na podstawie ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych zastąpiły w istocie nagrody z zakładowego funduszu nagród. Przemawia za tym także utrzymanie zasady, że od wypłat z funduszu załogi nie są odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne (art. 10 ust. 3 wymienionej ustawy). A zatem nagrody (premie) z zysku wypłacone za rok 1982 nie mogą być traktowane jako premie wypłacane z zysku, wymienione w wykazie składników wynagrodzenia i świadczeń zaliczanych do osobowego funduszu płac (pkt 1.1.2) stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia z 07 grudnia 1976 r., i nie podlegają wliczeniu do podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych. Jeśli bowiem pracodawca wnioskodawczyni zaświadczył, że została jej wypłacona nagroda z zysku za rok 1982, od której nie odprowadzono składek na ubezpieczenie społeczne, to była to nagroda z funduszu załogi (poprzednio zakładowego funduszu nagród), od której nie było obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne. W świetle powyższego, Sąd Apelacyjny uznał, że nagroda z zysku wypłacona ubezpieczonej za 1982 r. nie może być wliczona do podstawy wymiaru pobieranej przez odwołującą renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2014 r. wydany w sprawie o sygn. akt III AUa 2487/12 k. 53-66 a.s.).

Od decyzji z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...) Z. K. wniosła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. W treści odwołania, Z. K. wywiodła kwestię nieprawidłowo ustalonego stażu pracy, albowiem organ rentowy nie uwzględnił na jej korzyść wszystkich okresów składkowych, jak również nagrody z zysku za rok 1982 wypłaconej w 1983 r. w kwocie 4.781 zł, co stanowi wzrost wskaźnika za rok 1982 w wysokości 3,42%. Podkreśliła także, że organ rentowy do dnia dzisiejszego nie rozpatrzył zaświadczenia z dnia 09 lutego 2004 r., znak: (...), które zostało złożone w dniu 30 marca 2007 r. wraz z wnioskiem o przyznanie renty, dotyczącego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, tj. okresów ubezpieczenia od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r., w którym należne składki były odprowadzane do ZUS i okresu od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000 r., w którym należne składki były odprowadzane do KRUS. Zwróciła się także o uwzględnienie w podstawie wymiaru przysługującej jej renty, kwot wypłaconego z tego tytułu świadczenia w okresie zatrudnienia od dnia 14 lutego 2007 r. do dnia 31 maja 2007 r. (odwołanie z dnia 08 października 2012 r. k. 2-3 a.s.).

Na rozprawie w dniu 23 lipca 2015 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe (protokół rozprawy z dnia 23 lipca 2015 r. k. 137-138 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy, w tym głównie w dołączonych do nich aktach rentowych oraz w aktach sprawy o sygn. VII U 1812/14 oraz w dołączonych do nich aktach rentowych, a także w aktach sprawy o sygn. VII U 1131/11, które w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz tworzyły spójny stan faktyczny. Przy tym istotne jest, że strony nie kwestionowały autentyczności dokumentów i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności, wynikające z tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...) w części dotyczącej żądania uwzględnienia nagrody z zysku za 1982 r. w podstawie wymiaru świadczenia oraz w części dotyczącej żądania uwzględnienia okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przy obliczaniu wysokości świadczenia jest niedopuszczalne i jako takie podlega odrzuceniu, zaś w pozostałym zakresie odwołanie jest bezzasadne i dlatego podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 459 k.p.c. rozpoznawanie spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych należy do postępowania odrębnego, które jest odmianą procesu, uwzględniającą odrębność tych spraw. Jest zasadą, że w postępowaniach odrębnych stosuje się w pierwszej kolejności przepisy właściwe dla tych postępowań, a dopiero w braku odrębnych uregulowań przepisy ogólne dotyczące procesu, jeżeli nie kolidują one z przepisami rządzącymi danym postępowaniem odrębnym (art. 13 § 1 k.p.c.). W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organów emerytalno-rentowych, jako pismo inicjujące postępowanie, pełni rolę pozwu. Z tego też względu niewątpliwie w tych sprawach zastosowanie znajdują również przepisy art. 199 k.p.c., normujące podstawy odrzucenia pozwu. Przepis ten stanowi m.in., że sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona (res iudicata) - art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Okoliczności uzasadniające odrzucenie pozwu, stosownie do art. 202 k.p.c., sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy.

Podkreślenia wymaga, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powaga rzeczy osądzonej ma walor szczególny, który ogranicza jej praktyczne znaczenie. Choć rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 r., I UK 11/05). Ta specyfika spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych może w praktyce wywoływać wątpliwości co do rozumienia pojęcia „sprawa prawomocnie osądzona” zawartego w art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. W świetle dotychczasowego orzecnictwa w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrok nie ma powagi rzeczy osądzonej, jeżeli dotyczy odmowy przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na nowych dowodach, mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1984 r., III URN 131/83 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 października 1986 r., II URN 182/86). Wydanie przez organ rentowy nowej decyzji, także co do świadczenia będącego przedmiotem wcześniejszej decyzji i postępowania wcześniej zakończonego prawomocnym wyrokiem sądu wszczętego w wyniku wniesienia od niej odwołania - co do zasady - uprawnia ubiegającego się o świadczenie do wniesienia kolejnego odwołania do sądu, a wszczęta w ten sposób sprawa cywilna nie jest sprawą o to samo świadczenie w rozumieniu art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2007 r., I UK 266/06 oraz z dnia 21 maja 2008 r., I UK 370/07). Nie oznacza to jednak, że w tych sprawach powaga rzeczy osądzonej nigdy nie ma miejsca. Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie

od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98). Powaga rzeczy osądzonej dotyczy więc tych orzeczeń sądów ubezpieczeń społecznych, których podstawa faktyczna nie może ulec zmianie lub gdy odwołanie od decyzji organu rentowego zostało oddalone po stwierdzeniu niespełnienia prawnych warunków do świadczenia wymaganych przed wydaniem decyzji będącej przedmiotem postępowania sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005 r., II UK 61/05 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08).

W realiach rozpoznawanej sprawy, organ rentowy już w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 29 sierpnia 2012 r. zwrócił uwagę na okoliczność zaistnienia w niniejszej sprawie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej wskazując, że kwestia uwzględnienia przy obliczaniu wysokości świadczenia odwołującej okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym rolników została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 932/11. Ponadto Zakład Ubezpieczeń Społecznych nadmienił, iż obecnie ubezpieczona toczy również spór z organem rentowym o uwzględnienie w podstawie wymiaru świadczenia nagrody z zysku za rok 1982. Kwestia ta została bowiem rozstrzygnięta wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 maja 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 894/11, od którego to orzeczenia odwołująca złożyła apelację. Jednocześnie jak wynika z pisma z dnia 17 września 2014 r., aktualnie postępowanie przed Sądem II instancji w sprawie o sygn. akt III AUa 2487/12 zostało zakończone, zaś wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację Z. K. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 22 maja 2012 r. mocą którego oddalił odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego z dnia 24 maja 2011 r., przeliczającej rentę z tytułu niezdolności do pracy od podstawy wymiaru wyrażonej wskaźnikiem w wysokości 60,52% ustalonym od wynagrodzenia z 20 wybranych lat kalendarzowych w związku z uwzględnieniem w podstawie wymiaru wynagrodzenia z tytułu umów zlecenia, jak również od decyzji z dnia 24 sierpnia 2011 r. również przeliczającej świadczenie rentowe od podstawy wymiaru, której wskaźnik wysokości uległ podwyższeniu do 60,87%.

Odnosząc się do powyższych twierdzeń organu rentowego wskazać należy, że z akt rentowych dołączonych do akt niniejszej sprawy, jak również akt rentowych dołączonych do sprawy o sygn. akt VII U 1812/14 wynika, że wyrokiem z dnia 21 marca 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 984/08 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w pkt 1 umorzył postępowanie w zakresie, w jakim roszczenia zostały zaspokojone w toku postępowania, w pkt 2 zmienił decyzje z dnia 11 grudnia 2007 r., znak:(...), z dnia 22 stycznia 2008 r., znak: (...) i z dnia 04 lutego 2008 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznał Z. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 marca 2007 r. do dnia 31 stycznia 2008 r. z uwzględnieniem kwoty bazowej w wysokości 2.059,92 zł, w pkt. 3 przekazał do rozpoznania organowi rentowemu wnioski odwołującej z dnia 14 lutego 2007 r. o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, a w pkt IV oddalił odwołanie od decyzji z dnia 12 marca 2008 r., znak: (...) i z dnia 25 marca 2008 r. o tym samym znaku. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 07 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 932/11 oddalił apelację od powyższego wyroku. Podstawą decyzji ZUS i kolejnych wyroków Sądów było w tym zakresie m.in. nieuwzględnienie przy obliczaniu wysokości świadczenia odwołującej okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym rolników od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. oraz od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000 r., która to okoliczność nie może być już powoływana w toku niniejszego postępowania. W treści powyższego rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny przesądził bowiem, że art. 10 ustawy emerytalnej różnicuje znaczenie okresów pracy rolniczej w ten sposób, że przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również wskazane w punktach 1-3 okresy, traktowane jako okresy składkowe w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacało przewidziane w odrębnych przepisach składki, zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy, uwzględnia się przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie uwzględnia się ich

przy obliczaniu wysokości świadczenia rentowego. Dodatkowo Sąd Apelacyjny wskazał, że przewidziana w art. 56 ust. 3-6 ustawy instytucja zwiększenia emerytury za okres opłacania składek na Fundusz Emerytalny Rolników, Fundusz Ubezpieczenia Społecznego Rolników i ubezpieczenie emerytalno – rentowe rolników dotyczy emerytury, a nie renty z tytułu niezdolności do pracy i tym samym nie może być podstawą prawną żądania wnioskodawczynie. Tym samym rację ma organ rentowy twierdząc, że w tym zakresie Sąd Apelacyjny ostatecznie rozstrzygnął kwestię prawidłowości decyzji organu rentowego w zakresie zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego Z. K. okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym rolników od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. oraz od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000r.

To samo dotyczy kwestii związanej z możliwością ponownego przeliczenia świadczenia odwołującej z uwzględnieniem, jako podstawy wymiaru wysokości przysługującej jej renty, nagrody z zysku za rok 1982, która została ostatecznie rozstrzygnięta przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 2487/12, stwierdzającym prawidłowość decyzji organu rentowego w tym przedmiocie. W treści powyższego orzeczenia, Sąd Apelacyjny jednoznacznie wskazał, że nagrody z zakładowego funduszu nagród w swym charakterze są najbardziej zbliżone do premii z zysku, które wypłacane są na podstawie ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych i zastąpiły w istocie nagrody z zakładowego funduszu nagród. A zatem nagrody (premie) z zysku wypłacone za rok 1982 nie mogą być traktowane jako premie wypłacane z zysku, wymienione w wykazie składników wynagrodzenia i świadczeń zaliczanych do osobowego funduszu plac (pkt 1.1.2) stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 r., i nie podlegają wliczeniu do podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych. Sąd II instancji zważył bowiem, że jeśli pracodawca wnioskodawczynie zaświadczył, że została jej wypłacona nagroda z zysku za rok 1982, od której nie odprowadzono składek na ubezpieczenie społeczne, to była to nagroda z funduszu załogi (poprzednio zakładowego funduszu nagród), od której nie było obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne. W świetle powyższego, Sąd Apelacyjny uznał, że nagroda z zysku wypłacona ubezpieczonej za 1982r. nie może być wliczona do podstawy wymiaru pobieranej przez odwołującą renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego również i ta kwestia nie może być przedmiotem rozpoznania w obecnym postępowaniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sytuacji zatem gdy prawomocnym wyrokiem z dnia 21 marca 2011 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 12 marca 2008 r. i z dnia 25 marca 2008 r., zaś prawomocnym wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 24 maja 2011 r. oraz z dnia 24 sierpnia 2011 r., to tym samym brak jest możliwości kwestionowania nowej decyzji z dnia 29 sierpnia 2012 r. z przyczyn, które już uprzednio stanowiły podstawę zaskarżenia ww. decyzji, od których to decyzji odwołania zostały prawomocnie oddalone. Jak już zostało wskazane w treści prawomocnych orzeczeń Sądu Apelacyjnego z dnia 07 grudnia 2011 r. (sygn. akt III AUa 932/11) oraz z dnia 29 kwietnia 2014 r (sygn. akt III AUa 2487/12), Sąd ten ostatecznie rozstrzygnął kwestie dotyczące uwzględnienia w podstawie wymiaru świadczenia nagrody z zysku za rok 1982 r. oraz okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników od dnia 01 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1989 r. oraz od dnia 01 września 1994 r. do dnia 31 marca 2000 r. Wobec tego odwołanie od decyzji z dnia 29 sierpnia 2012 r. , które oparte jest na tych samych podstawach, na których oparte były odwołania od decyzji, będących przedmiotem rozpoznania na gruncie prawomocnie zakończonych już postępowań, podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne, gdyż prawomocnie o braku podstaw do uwzględnienia odwołania w powyższym zakresie rozstrzygnął Sąd Okręgowy w sprawach o sygn. akt VII U 984/08 oraz VII U 894/11. Prawomocne rozstrzygnięcia, co do braku podstaw uwzględnienia odwołania ubezpieczonej w powyższym zakresie, przy występującej tożsamości stron oraz w sytuacji, gdy podstawa rozstrzygnięcia w sprawach prawomocnie zakończonych wyrokami Sądu Okręgowego z dnia 21 marca 2011 r. i z dnia 22 maja 2012 r. była tożsama z podstawą żądania, zgłoszonego przez odwołującą się w niniejszej sprawie, prowadzi właśnie do wniosku, że występuje powaga rzeczy osądzonej i odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 29 sierpnia 2012 r. w części dotyczącej żądania uwzględnienia nagrody z zysku za 1982 rok w podstawie wymiaru świadczenia oraz w części dotyczącej żądania uwzględnienia okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przy obliczaniu wysokości świadczenia jest niedopuszczalne i jako takie podlega odrzuceniu (art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c.).

Podkreślenia wymaga także, że w niniejszej sprawie skarżąca nie wskazała na żadne nowe okoliczności ani te, które istniały by przed wydaniem ww. decyzji, które uzasadniałyby wznowienie tamtych postępowań, ani takie które powodowałyby konieczność rozpoznania sprawy jako nowej. Natomiast treść odwołania z dnia 08 października 2012r. w powyższym zakresie jest powtórzeniem argumentów podnoszonych już uprzednio w sprawach prawomocnie zakończonych. Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. odrzucił odwołanie Z. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 29 sierpnia 2012 r., znak: (...) w części dotyczącej żądania uwzględnienia nagrody z zysku za 1982 rok w podstawie wymiaru świadczenia oraz w części dotyczącej żądania uwzględnienia okresów podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przy obliczaniu wysokości świadczenia, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

Rozważając natomiast zasadność odwołania Z. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...) w części dotyczącej uwzględnienia w podstawie wymiaru renty kwot wypłaconego z tego tytułu świadczenia w okresie zatrudnienia od dnia 14 lutego 2007 r. do dnia 31 maja 2007 r., to wskazać należy, że jest ono bezzasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015r. poz. 552) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. W myśl ust. 3 do podstawy wymiaru emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1 i 2, dolicza się kwoty przysługujących ubezpieczonemu w danym roku kalendarzowym wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku wyrównawczego, świadczenia wyrównawczego lub dodatku wyrównawczego, a także wartość rekompensaty pieniężnej ustaloną zgodnie z pkt. 3 załącznika do ustawy z dnia 6 marca 1997 r. o zrekompensowaniu okresowego niepodwyższania płac w sferze budżetowej oraz utraty niektórych wzrostów lub dodatków do emerytur i rent. Do podstawy wymiaru wlicza się również kwoty zasiłków dla bezrobotnych, zasiłków szkoleniowych lub stypendiów wypłaconych z Funduszu Pracy za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, z zastrzeżeniem ust. 3a. Przepis ten stanowi bowiem, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury lub renty uwzględnia się kwoty wynagrodzeń za czas niezdolności do pracy, oraz kwoty zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, przysługujących ubezpieczonemu w roku kalendarzowym przypadającym po 2004 r., z tym że łączna kwota podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz wynagrodzeń i zasiłków nie może przekroczyć maksymalnej kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W tym miejscu podkreślić należy, że obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym podlega osoba, która posiada określony tytuł do ubezpieczeń wskazany przez ustawodawcę. Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym uregulowane zostały w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121). Dyspozycja treści art. 6 ust. 1 ww. ustawy zawiera katalog podmiotów objętych obowiązkiem ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Wyliczenie zawarte we wskazanym przepisie jest wyczerpujące i ma charakter zamknięty. Przepis art. 7 stanowi natomiast, że prawo do dobrowolnego objęcia ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi przysługuje osobom, które nie spełniają warunków do objęcia tymi ubezpieczeniami obowiązkowo. W świetle powyższego wskazać należy, że w stosunku do ubezpieczonej, jako osoby pobierającej rentę z tytułu niezdolności do pracy nie powstał obowiązek opłacania z tego tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (w tym na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe). Taki bowiem tytuł nie został wymieniony w treści dyspozycji wyżej cytowanego art. 6 ust. 1 cytowanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jako tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Z tego zaś względu, że prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy nie stanowi tytułu ubezpieczeń emerytalno-rentowych, nie podlega obowiązkowi opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe oraz wypadkowe. Należy także zaznaczyć, że renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest ustalana w oparciu o podstawę wymiaru kapitału początkowego. Powyższe czyni więc bezzasadnym żądanie odwołującej w przedmiocie uwzględnienia w podstawie wymiaru przysługującej jej renty z tytułu niezdolności do pracy

kwot wypłaconych tytułem pobierania przez nią ww. świadczenia w okresie zatrudnienia od dnia 14 lutego 2007 r. do dnia 31 maja 2007 r., jak również ustalenie wysokości świadczenia w oparciu o przepisy ustawy z dnia 01 października 2013 r. o kapitale początkowym.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił w powyższym zakresie odwołanie ubezpieczonej Z. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...), o czym orzekł w pkt 2 wyroku.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), zasądając od odwołującej Z. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3 wyroku).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)